

Seurakunnan ykseys

Ef. 4:1-16

1. Minä, joka olen vankina Herran vuoksi, kehotan siis teitä **vaeltamaan** saamanne **kutsumuksen arvoisesti**,
2. kaikessa nöyrinä, lempeinä ja pitkämielisinä, **kärsien toisianne** rakkaudessa.
3. Pyrkikää **rauhan yhdyssiteen** avulla säilyttämään **Hengen ykseys**:
4. **yksi ruumis ja yksi Henki**, niin kuin teidät on kutsuttukin yhteen ja **samaan toivoon**, jonka te kutsumuksessanne saitte;
5. **yksi Herra, yksi usko, yksi kaste**;
6. **yksi Jumala** ja kaikkien **Isä**, joka on **yli kaikkien, kaikkien kautta ja kaikissa**.
7. Mutta **itse kullekin** meistä on annettu **armo Kristuksen lahjan mitan mukaisesti**.
8. Sen tähden sanotaan: "**Hän nousi korkeuteen, otti vankeja saaliikseen ja antoi lahjoja ihmisille.**"
9. Mitä sitten merkitsee se, että hän nousi korkeuteen, ellei sitä, että hän oli **laskeutunut myös alas, maan alimpiin paikkoihin?**
10. Hän, joka laskeutui alas, nousi myös kaikkia **taivaita ylemmäksi täyttääkseen kaiken**.
11. **Hän antoi toiset apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi**
12. **tehdäkseen pyhät valmiiksi palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen**,
13. kunnes me kaikki **saavutamme ykseyden uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa**, kypsän miehuuden, **Kristuksen täyteyden täysi-ikäisyyden mitan**.
14. Silloin emme enää ole **alaikäisiä**, jotka ajelehtivat ja ovat kaikkien **opintuulten** heiteltävinä ihmisten arpapelissä ja **eksytyksen** kavalissa juonissa,
15. vaan **noudatamme totuutta rakkaudessa ja kaikin tavoin kasvamme häneen, joka on pää, Kristus**.
16. Hänessä koko ruumis, yhteen liittyneenä ja **koossa pysyen** jokaisen jänteensä avulla, kasvaa ja **rakentuu rakkaudessa** sen **voiman** mukaan, joka **kullakin** ruumiinosalla on.

Miksi monia kirkkokuntia?

Miksi on niin monia kirkkokuntia? Miksi myös monen kirkkokunnan sisällä tapahtuu jakautumista? Miksi monessa paikallisseurakunnassa uskovat ovat usein tukkanuot-tasilla keskenään? Eikö Jeesus rukoillut omiensa puolesta, että he olisivat yhtä? Mi-ten voisi toteutua Jeesuksen sana: "Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsik-seni, että teillä on keskinäinen rakkaus"?

Kirkkokuntien monilukuisuus ja eri seurakuntien korostuserot eivät sinänsä olisi on-gelma, sillä uskovien yhteys ei perustu organisatoriseen ykseyteen vaan Pyhän Hengen synnyttämään uuden elämän yhteyteen uskossa samaan Jumalaan ja sa-maan Kristukseen. Samoin kuin yhdessä sukukunnassa on epäluukuinen määrä per-heitä, se ei merkitse sitä, että sukukunta ei olisi yksi. Jokaisessa perheessä on hiu-kan toistaan eroavat perinteet ja tavat, mutta silti on kysymys samasta kansasta. Monella kristityllä on vahva kokemus siitä, miten yhteys Pyhässä Hengessä ylittää kulttuuri-, kieli-, seurakunta- ja kansallisrajat. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, etteivät uskovat osaisi todellakin riidellä ja repiä sitä rakkauden yhteyttä, jota Herra heille antaa. Paljon on synnin tuottamia riitoja ja siksi Paavalin kehotukset seurakunnan yhteyden säilyttämiseksi on erittäin ajankohtainen. Sitä ei kuitenkaan saada aikaan yrityksillä ajaa kaikki seurakunnat yhteen suureen organisaatioon.

Muistan, kun ystäväni lausui: ”Uskon kaiken muun, mitä Apostolisessa uskontunnustuksessa sanotaan, paitsi sanat: ”Uskon pyhän yhteisen seurakunnan.” Hän oli toiminut pastorina parissa seurakunnassa, mutta törmäsi jälkimmäisessä seurakuntaneuvostoon, joka savusti hänet ulos seurakunnasta. Hän ei ole toki ainoa, joka on kärsinyt syviä haavoja siitä, että seurakunnissa uskovat riitelevät keskenään joskus opillisista erimielisyyksistä mutta usein hyvin raadollisissa arvovaltakiistoissa raha-, johtajuus- ja ihmissuhdeasioista. Syystä usein halutaan toistaa Jeesuksen rukousta, että he olisivat yhtä. Uskovien synnit ovat todellisia ja aiheuttavat vakavia riitoja. Yhteyttä voidaan ylläpitää vain, jos uskovat suortuvat tekemään parannusta omista synneistään eikä muiden synneistä.

Seurakunnan ykseys

Efesolaiskirjeen pääteema on seurakunta Kristuksen ruumiina ja sen ykseys. Edellisissä kolmessa luvussa Paavali kävi läpi ne perustavat opit, joista kristillinen seurakunta elää. Ellei niistä olla yhtä mieltä, mitään todellista kristittyjen yhteyttä ei voida rakentaa. Ellei Jumalan pelastussuunnitelmaa Kristuksessa, Jeesuksen veressä suoritettua sovitusta syntisen ja Jumalan välillä, pelastusta ikuista kirkkautta myöten yksin armosta uskon kautta tunneta tai tunnusteta, mitään todellista yhteyttä ei voi seurakunnan sisällä eikä seurakuntien ja kirkkojen välille syntyä.

Siksi jaksossamme Paavali palaa jälleen ykseyden peruselementteihin Pyhän Kolminaisuuden tuntemisessa, mutta etenee sitten käytännöllisiin kehotuksiin, joilla syntiset, mutta Kristuksessa armahdetut ihmiset voisivat elää rakkaudessa ja sovussa samassa maailmanlaajassa seurakunnassa. Yhteinen uskon sisältö ei näet vielä takaa yhteyttä, siihen tarvitaan myös rakkaudessa ja totuudessa vaeltamista. Oppi tarvitaan oikeaan elämään, mutta oppi, jota ei sovelleta elämään jää peläksi pään tiedoksi. Toimiva rakkaus kumpuaa sydämiimme siltä Herralta, jonka oppi meille ilmoittaa.

Kutsumuksen arvon mukaan vaeltaminen

Minä, joka olen vankina Herran vuoksi, kehotan siis teitä vaeltamaan saamanne kutsumuksen arvoisesti, (1)...niin kuin teidät on kutsuttukin yhteen ja samaan toivoon, jonka te kutsumuksessanne saitte; (4)

Voi olla, että meitä saattaisi hävettää, jos joku kunnioittamamme uskova saa maalliselta oikeusistuimelta tuomion ja joutuu maksamaan sakkoja tai jopa vankilaan. Ainakin se tekisi meille kipeää tai voisi lannistaa meitä. Siksi Paavali edellä kirjoitti: *”Siksi minä pyydän, ettette lannistuisi niiden ahdistusten vuoksi, joita saan teidän tähtenne kärsiä, sillä ne ovat teille kunniaksi.”(3:13)*

Nyt hän jo toistamiseen korostaa olevansa *”vanki Herran vuoksi”* (sanatarkasti ”vanki Herrassa”). Hän halusi osoittaa, että uskovalla ei ole mitään hävettävää hänen vankeudessaan, vaikka maailma pilkkaisi häntä siksi, että hän puhuu totuutta. Esimerkiksi Päivi Räsäsen saama tuomio ei ole hävettävä asia, vaan kertoo siitä, että hän vaeltaa Herrassa saamansa kutsumuksen tietä. Paavalin vankeus vahvisti hänen sanomaansa Herralta saatuna. – Tietenkin, jos joudumme vankilaan tekemiemme rikosten tähden, meillä on kaikki syy hävetä.

Jumala kutsui meidät pelastukseen, jonka hän oli valmistanut Kristuksen Golgatan sovintoverellä. Kutsu sisälsi samalla myös tehtävän jakaa myös muille sitä evanke-

liumin sanaa, jonka kautta itse olimme pelastuneet. Mutta viime kädessä saimme kutsun Karitsan hääaterialle kirkkauden valtakuntaan ja omistamaa perintönä kaikki se, minkä Kristus omisti.

Uskova on nyt Jumalan lapsi ja elämänsä jokaisena hetkenä hän myös edustaa Jumalaa:

Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut ihmisille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettäjiä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Hänet, joka ei synnistä tiennyt, Jumala teki meidän tähtemme synniksi, jotta me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi. (2. Kor. 5:19-21)

Olemme Jumalan suurlähettäjiä ja maailma myös katselee meitä sellaisina. Emme voi milloinkaan ottaa lomaa kristittyinä, Kristuksen tuoksuna olemisen tehtävästä, vaikka joskus kiusaus siihen saattaa olla voimaksi. On surkeaa, jos ja kun tuotamme häpeää Lähettäjäillemme, joka on lunastanut meidät omikseen ja luvannut meille kirkkauden valtakunnan. Meidän on mahdollista vaeltaa kutsumuksemme mukaan, kun pidämme kiinni siitä toivosta, jonka olemme pelastuessamme saaneet. Pitämällä silmällä lopullista päämäärää jaksamme täyttää tehtävämme Herran edustajina.

Vaelluksen tuntomerkit

. ...kaikessa nöyrinä, lempeinä ja pitkämielisinä, kärsien toisianne rakkaudessa. Pyrkikää rauhan yhdyssiteen avulla säilyttämään Hengen ykseys: (2-3)

Nöyryys on itsensä oikein arvioimista Jumalan ja ihmisten edessä. Herran edessä olemme tomua ja tuhkaa. Olemme täysin riippuvaisia siitä armosta, jonka hän meille antaa. Ihmisten edessä meidän tulee pitää toisia itseämme parempina. Jos vilpittömästi tutkimme omaa sydäntämme, meidän on pakko myöntää muut paremmiksi kuin me olemme. Paavalikin joutui tunnustamaan itsensä ”syntisistä suurimmaksi”. Luontainen ylpeytemme kyllä haraa jatkuvasti vastaan etsien näyttöä siitä, että olimme muka kuitenkin hiukan parempia kuin muut.

Uskovina meillä on kiusaus pitää uskoamme jonkinlaisena ”ansiomerkinä” suhteessa muihin ihmisiin. Nöyryys on rakkauden elinehto. Emme voi rakkauden evankeliumia saada ihmisten sydämiin muuten kuin sitten, että asetumme heidän alapuolelleen, tunnustamme oman syntisyytemme ja sen että olemme pelastettuja vain ja ainoastaan Jumalan armosta uskon kautta. Nöyryys tekee meistä haluttomia ärsyttämään toisia. Nöyrä ei helposti ärsyynny tai loukkaannu toisten heikkouksista. Se on vihaisen kaunan ja ärtymyksen vastakohta. Jeesus oli nöyrä ja hiljainen ja siksi meidät on kutsuttu elämään hänen seuraajinaan nöyryydessä.

Paavali oli nähnyt, millaisia syntejä ja riitoja seurakunnissa esiintyy. Syntinsä anteeksi saaneissa uskovissa asuu edelleen syntinen lihallinen luonto, joka aiheuttaa monenlaisia konflikteja ja loukkaantumista. Kiusauksissa uskovat lankeavat myös raskaisiin synteihin, joita toisilla uskovilla on taas kiusaus ylpeästi moittia. Siksi tarvitaan pitkämielisyttä. Se merkitsee kärsivällistä loukkausten sietämistä ilman kostonhimoa ja toistemme heikkouksiensa sietämistä. Löydämme itsestämme paljon sellaista, jota on vaikea antaa anteeksi itsellemme. Siksi meidän ei pidä hämmästellä, jos löydämme toisista sellaista, jota meidän on vaikea antaa anteeksi, ja silti mei-

dän on annettava heille anteeksi, koska Herrakin antaa meille anteeksi. Ilman sitä ykseyttä ei voida säilyttää. Ylpeys ja intohimo rikkovat rauhan ja aiheuttavat kaikenlaista pahaa. Nöyryys ja sävyisyys palauttavat rauhan ja säilyttävät sen. Mitä enemmän meillä on nöyrää mieltä, sitä enemmän myös yksimielisyyttä.

Hengen ykseys

*Pyrkikää rauhan yhdyssiteen avulla säilyttämään Hengen ykseys: yksi ruumis ja yksi Henki, niin kuin teidät on kutsuttukin yhteen ja samaan toivoon, jonka te kutsu-
muksessanne saitte; yksi Herra, yksi usko, yksi kaste; yksi Jumala ja kaikkien Isä, joka on yli kaikkien, kaikkien kautta ja kaikissa. (3-6)*

Ihmisen pelastus tapahtuu Pyhän Kolminaisuuden työnä. Uskossa Kristukseen ihminen pääsee osalliseksi samasta armosta, joka on annettu myös jokaiselle seurakunnan jäsenelle. Seurakunnan ykseys on ykseyttä, jonka Pyhä Henki synnyttää viemällä meidät uskon ja kasteen kautta osallisuuteen Kristukseen, Herraamme. Hänessä meistä tulee saman taivaallisen Isän lapsia, saman perheen jäseniä. Seurakunnan olemus on osallisuutta pyhään kolminaiseen Jumalaan. Nyt Paavali korostaa, että meidän tulee uudestaan ja uudestaan palata yhteiseen pelastukseemme Herrassa.

Monella meillä on kokemus siitä, että istuttuamme junassa tai muussa kulkuvälineessä jonkun ventovieraan ihmisen viereen, jokin meissä kertoo, että tuon vierustoverin täytyy olla uskova. Sitten avattuamme sanaisen arkkumme, huomaamme, että Pyhä Henki oli yhdistänyt meidät toisiimme merkillisellä rauhan yhdyssiteellä. Ulkoinen olemus ei välttämättä kerro, että toinen on uskova, mutta se rauha, jonka Pyhä Henki on uskovalle antanut ei voi jäädä huomaamatta. Meidän tehtävämme on tätä lahjana saamaamme yhdyssidettä ylläpitää toistamalla uskomme ydinasioita ja niistä kumpuavaa ikuisen kirkkauden toivoa, etteivät eroavaisuudet sivuasioissa tai mielipiteissä pääsisi sotkemaan yhteyttämme.

Siksi tullessamme uskovina yhteen meidän tulee aina muistuttaa tosiamme, että Herra on keskellämme. Sen voimme tehdä yhteisen rukouksen muodossa ennen kuin lähdemme tekemään mitään muuta. Samalla on tärkeätä tiedostaa, että olemme uskon kautta saaneet osaksemme Herran armon ja yhteyden Isän kanssa eikä pelastuksessa kukaan ole toistaan ylempänä.

Kastekin on meitä yhdistävä tosiasia, vaikka erilaisten kastekäsitysten vuoksi on syntynyt monenlaisia erottavia muureja uskovien välille. Kuitenkin jokainen uskova kristitty on kastettu vedellä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Voi olla, että ymmärrämme kasteen eri lailla, mutta se, mitä kasteessa tapahtuu, on Herran määräämä ja hänen tekonsa. Siksi kastekin on vain yksi ja yhdistää meidät Herraan ja siksi myös toisiimme. Ilahduttavaa onkin, että viime aikoina monet uskovat ovat alkaneet nähdä mielestään "väärän" kastekäsityksen omaavat uskovatkin veljinään ja sisarinaan.

Yksi Jumala on kaikille uskoville samanlainen Isä. Suhde on aivan erityinen, pyhä, kunnioittava mutta hyvin läheinen, niin että jokainen saa Pyhässä Hengessä kutsua häntä omaksi Isäkseen. Hän on luomisen perusteella kyllä kaikkien ihmisten Jumala, mutta aivan erityisesti pelastettujen, jotka hän on tahtonut jo äidin kohdussa luoda aivan erityistä käyttöä ja tarkoitusta varten. Jumala on kaikkien yläpuolella

olemuksensa ja luontonsa kirkkauden täydellisyyden puolesta. Hänellä on valta kaikkien luotujen ja erityisesti oman seurakuntansa yli. Kaikkien kautta hän kaitsee ylläpitää ja hallitsee heitä. Uskova seurakunta on hänen temppelinsä, jossa hän asuu Pyhässä Hengessä. Siksi hänen lapsinaan meillä tulee yksi sydän ja yksi sielu.

Lahjojen erilaisuus

Mutta itse kullekin meistä on annettu armo Kristuksen lahjan mitan mukaisesti. (7)

Pelastusarmo on jokaiselle uskovalle täsmälleen sama. Jokainen on syntinen ja itsessään kadotuksen ansaitseva, mutta on saanut Kristuksen Golgatan veriuhrin tähden syntinsä anteeksi, saanut saman Kristuksen lahjavanhurskauden, saman Pyhän Hengen, saman taivaallisen perinnön ja iankaikkisen elämän Jumalan yhteydessä. Tässä suhteessa ei ole mitään eroa Paavalin tai Matti Meikäläisen välillä. Pelastusarmon lisäksi Kristus jakaa omilleen armolahjoja Pyhässä Hengessä. Aivan samoin kuin synnyinlahjat, jotka Jumala antoi jokaiselle luodessaan heidät, samoin uskovalle annettavat erityiset henkilölahjat ovat erilaisia. Pyhä Henki ottaa käyttöönsä myös uskovien synnyinlahjat pyhittämällä ne Herran mielen mukaiseen käyttöön Jumalan kunniaksi ja seurakunnan rakentamiseksi.

Armolahjojen suuruus tai niiden määrä eivät ole meidän itse päätettävissä. Herra jakaa niitä aivan niin kuin itse tahtoo ja hän antaa ne ”mittatilaustyönä” sen suunnitelman mukaan, jonka hän on laatinut jokaista uskovaa varten. Lahjoja ei kuitenkaan ole tarkoitettu henkilökohtaista käyttöä varten vaan rakentamaan seurakuntaa eli toisia ihmisiä. Niiden käytössä ratkaisevaa ei ole saavutusten määrä vaan se, missä määrin olemme uskollisia Herran meille osoittamissa tehtävissämme.

Paavali kirjoittaa henkilölahjoista näin:

Armolahjoja on erilaisia, mutta Henki on sama. Myös palvelutehtäviä on erilaisia, mutta Herra on sama. Voimavaikutuksia on erilaisia, mutta Jumala, joka kaiken kaikissa vaikuttaa, on sama. Hän antaa Hengen ilmetä itse kussakin yhteiseksi hyödyksi. Niinpä toinen saa Hengen kautta viisauden sanat, toinen saman Hengen vaikutuksesta tiedon sanat, toinen saa uskon samassa Hengessä, toinen taas parantamisen armolahjat samassa Hengessä, toinen saa lahjan tehdä voimallisia tekoja, toinen profetoimisen lahjan, toinen henkien erottamisen lahjan, toinen eri kielillä puhumisen lahjan, toinen taas lahjan selittää kieliä. Kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki, joka jakaa kullekin erikseen niin kuin tahtoo. (1. Kor. 12:4-11)

Niin kuin jo Korintin seurakunnassa aikanaan meilläkin on kiusaus pöyhistellä omilla lahjoillamme ja aliarvioida muiden saamia lahjoja. Joku korottaa itseään ja toinen taas kätkee alemmuuttaan lahjansa vakan alle. Siksi seurakunnan yhteyden kannalta on tavattoman tärkeää, että näemme lahjat Kristuksen armon välineinä, jotka ovat tarpeen nimenomaan seurakunnan yhteyden lujittamiseksi eikä yksilösuorituksen avuksi. Ne on tarkoitettu lisäämään keskinäistä riippuvuutta toisistamme ja Jumalan armosta eikä kunniamerkeiksi rintaamme. Jos ja kun meillä on kiusausta olla kateellisia niille, joille Kristus jakoi suuremmat lahjat, voimme alkaakin kiittää niistä Herraa, sillä juuri muiden lahjat koituvat myös meille siunaukseksi ja yhdessä Herran kunniaksi. Siksi on tärkeää, että selvitämme sekä itsellemme, mitä lahjoja olemme saaneet, ja rohkaisemme, myös muita käyttämään niitä lahjoja, joita havait-

semme heidän saaneen. Kysymys on yhteisestä seurakunnan rakennusprojektista, jossa Herra haluaa käyttää jokaista jäsentä.

Jeesuksen taivaaseen astuminen

Sen tähden sanotaan: "Hän nousi korkeuteen, otti vankeja saaliikseen ja antoi lahjoja ihmisille." Mitä sitten merkitsee se, että hän nousi korkeuteen, ellei sitä, että hän oli laskeutunut myös alas, maan alimpiin paikkoihin? Hän, joka laskeutui alas, nousi myös kaikkia taivaita ylemmäksi täyttääkseen kaiken. (8-10)

Pyhä Henki vuodatettiin seurakunnan ylle helluntaina 10 päivää sen jälkeen, kun Jeesus oli noussut taivaaseen. Pietari kuvaa helluntaisaarnassa, miten Pyhä Henki voitiin vuodattaa ihmiskunnan ylle sellaisen sopimuksen perusteella, jonka Isän ja Jeesuksen olivat keskenään sopineet:

Koska hänet siis on korotettu Jumalan oikealle puolelle ja hän on saanut Isältä lupauksen Pyhästä Hengestä, hän on vuodattanut sen, minkä te nyt näette ja kuulette. (Ap.t. 2:33)

Pietari viittasi tällä siihen, mitä Jeesus oli aiemmin opetuslapsille opettanut:

Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle, ja kuinka tahtoisinkaan, että se jo olisi syttynyt! Mutta minut on kasteella kastettava, ja kuinka ahtaalle joudunkaan, ennen kuin se on täytetty! (Luuk. 12:49-50) Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä lähettää minun nimessäni, opettaa teille kaiken ja muistuttaa teitä kaikesta, mitä minä olen teille sanonut. (Joh. 14:26) Ellen mene pois, ei Puolustaja tule teidän luoksenne, mutta mentyäni pois minä lähetän hänet luoksenne. (Joh. 16:7) Kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän luota, niin hän, Totuuden Henki, joka lähtee Isän luota, todistaa minusta. (Joh. 16:26)

Isä lupasi Jeesukselle, että hän antaisi Jeesukselle Pyhän Hengen vuodatettavaksi kaiken lihan ylle sillä ehdolla, että koko ihmiskunnan synty tulisi sitä ennen sovitetuksi. Isä ei voinut vanhassa liitossa antaa Pyhää Henkeä muuta kuin tietyille yksittäisille ihmisille erityisen tehtävän suorittamista varten, mutta sovittamattoman ihmiskunnan ylle Häntä ei voitu vuodattaa. Jeesuksen kärsimys ristillä oli se hinta, jolla Pyhän Hengen lahja voitiin jakaa koko uskovien seurakunnalle.

Taivaaseen astumisessa Jeesus nousi sekä Kuninkaaksi että Ylipapiksi. Ylipappina hän toi Isän istuimen eteen oman sovitusverensä Golgatalla ja niin Hengen vuodatamisen ehto oli täytetty. Helluntaina Pyhän Hengen saivat sitten ensin ne 120, jotka olivat rukoillen hänen tuloaan odottamassa, mutta sen jälkeen jokainen synneistään kääntyvä, Jeesuksen nimeen kastettu saa syntinsä anteeksi ja samalla Pyhän Hengen sydämeensä. (Ap.t. 2:38-39)

Paavali kuvaa tässä siis taivaaseen astumista ja sen suurenmoisia siunauksia selittäessään kristillisen seurakunnan ykseyden salaisuutta ja miten siihen liittyy Kristuksen jakamien armolahjojen käyttö. Mutta puhuessaan Kristuksen korotuksesta Isän oikealle puolelle hän ei voi unohtaa eikä jättää kertomatta, miten alas Jeesuksen oli kuljettava, ennen kuin sovituksemme oli valmis. Filippiäiskirjeessä hän tiivistää tapahtumasarjan näin:

Kristuksella Jeesuksella oli Jumalan muoto, mutta hän ei katsonut saaliikseen olla Jumalan kaltainen vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon. Hän tuli ihmisten kal-

taiseksi, ja hänet havaittiin olemukseltaan sellaiseksi kuin ihminen. Hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, aina ristinkuolemaan asti. Sen tähden Jumala onkin korottanut hänet korkealle ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, niin että jokaisen polven on notkistuttava Jeesuksen nimeen, niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra. (Fil. 2:6-11)

Vangit ja armolahjat

"Hän nousi korkeuteen, otti vankeja saaliikseen ja antoi lahjoja ihmisille." (8)

Paavali lainaa Psalmia 68:19 kuvatessaan Jeesuksen voitollista nousua taivaaseen Isän oikealle puolelle. Kuva on triumfisaatosta, jossa voittoisa sotapäällikkö tulee kuninkaansa luo mukanaan kukistetun vihollisen vangittuja sotilaita ja suurta sota-saalista, jonka hän lahjoittaa riemuitseville vastaanottajilleen. Pietari kertoo kirjeessään, että ristillä voiton saatuaan Jeesus astui tuonelaan, sinne vangittujen henkien luokse. Jotkut ovat tulkinneet asian niin, että Jeesus otti sieltä kaikki vanhan liiton uskovat hurskaat ja toi heidät taivaalliseen paratiisiin.

Oli miten oli, Jeesuksen suurin lahja meille oli sovintoveressä annettu syntien anteeksiantamus ja Pyhän Hengen lahja helluntaina. Mutta nyt pelastuksen lisäksi hän lahjoittaa meille mitä moninaisimpia armolahjoja ja virkoja seurakunnan eli oman ruumiinsa rakentamiseksi. Meidän Isämme ja Jumalamme on äärettömän antelias: *Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssaan!* (Room. 8:32)

Hän, joka laskeutui alas, nousi myös kaikkia taivaita ylemmäksi täyttääkseen kaiken.(10)

Edellisessä luvussa Paavali rukoili, että uskovat tulisivat täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä. (3:19) Nyt hän korostaa, että Jeesus teki sen mahdolliseksi. Hänen lahjansa voivat täyttää meitä, Pyhä Henki voi täyttää meitä, koska Jeesuksen sovitustyö oli täydellinen meidän syntisten hyväksi. Nyt Paavali jatkaa kertomalla, miten se voi alkaa toteutua jo nyt myös seurakunnan elämässä, vaikka Kristuksen täysi-ikäisyyteen pääsemmekin lopulta vasta kirkkaudessa:

Seurakuntavirat

Hän antoi toiset apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi tehdäkseen pyhät valmiiksi palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki saavutamme ykseyden uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, kypsän miehuuden, Kristuksen täyteen täyteen täyteen täyteen mitan. (11-13)

Jumalan seurakunta on rakennus, joka kasvaa kaiken aikaa ja jonka rakentamiseen tarvitaan jokaisen uskovan armolahjat ja palvelupanos. Työ edellyttää kuitenkin sitä, että tekijöille tarjotaan selkeä suunnitelma, työkalut ja ohjaus työn edistyessä. Moninaisten armolahjojen pääsyä oikeille paikoilleen ohjaavat sitä varten seurakunnan virat, jotka nekin ovat siis Jeesuksen seurakunnalle antamia lahjoja. Vaikka virat ovat Jumalan lahjoja ja edellyttävät Jumalan erityistä kutsua asianomaiselta itseltään, niihin seurakunta Pyhän Hengen ohjauksessa kutsuu ja valtuuttaa oikeat henkilöt. (Ap.t. 6:3-6;13:2-3)

Poikkeuksen tekee apostolin virka ahtaammassa merkityksessä, sillä Jeesuksen ylösnousemuksen todistajiksi ja Uuden testamentin ilmoituksen välittäjiksi Jeesus itse valitsi kaksitoista opetuslasta ja Paavalin. Sanaa apostoli käytetään kuitenkin myös laajemmassa merkityksessä ja sitä vastaa meidän sanamme lähetyssaarnaaja. Kahdentoista apostolin tehtävä täyttyi kun Uusi testamentti oli valmis, mutta muita seurakuntavirkoja alkukirkossa oli useita niin kuin Paavali kirjoittaa:

Jumala asetti seurakuntaan ensinnäkin jotkut apostoleiksi, toiseksi jotkut profeetoiksi ja kolmanneksi jotkut opettajiksi. Sitten hän antoi voimallisia tekoja, sitten armolahjoja parantaa, avustaa, johtaa, puhua eri kielillä. Eivät kai kaikki ole apostoleja? Eiväthän kaikki ole profeettoja? Eivätkä kaikki opettajia? Eivät kai kaikki tee voimallisia tekoja? Eihän kaikilla ole parantamisen armolahjoja? Eiväthän kaikki puhu kielillä? Eivätkä kaikki selitä kieliä? Tavoitelkaa innokkaasti parhaimpia armolahjoja. Ja vielä minä osoitan teille verrattoman tien. (1. Kor. 12:28-31)

Profeetat näyttävät olleen alkuseurakunnassa sellaisia, jotka selittivät Vanhan testamentin kirjoituksia ja ennustivat tulevia asioita. Paavali piti tätä lahjaa erityisen tärkeänä ja kuvaa sen merkitystä näin:

Jos sen sijaan kaikki profetoisivat ja joku, joka ei usko tai on oppimaton, tulisi sisään, niin kaikki paljastaisivat hänet ja lausuisivat hänestä tuomion. Hänen sydämensä salaisuudet tulisivat ilmi, ja niin hän kasvoilleen heittäytyen rukoilisi Jumalaa ja julistaisi: "Todellakin, Jumala on teidän keskuudessanne." (1. Kor. 14:24-25)

Evankelistat olivat vihittyjä henkilöitä (2. Tim. 1:6), joita apostolit pitivät matkakumppaneinaan (Gal. 2:1), ja lähettivät heidät vahvistamaan ja tukemaan sellaisia seurakuntia, joita apostolit itse olivat perustaneet (Ap.t. 19:22). Koska heitä ei ollut sidottu mihinkään tiettyyn paikkaan, heidän oli määrä jatkaa, kunnes heidät kutsuttiin takaisin. (2. Tim. 4:9.) Tänä päivänä sana tarkoittanee sellaista sanan julistajaa, joka kykenee samaistumaan kuulijakuntaansa niin, että se ymmärtää helposti evankeliumin sanoman. Useat evankelistat tekevät tänäänkin kiertävää työtä. He voivat olla vihittyjä pastoreita tai maallikkoja.

Sitten oli sananpalvelijoita, joita käytettiin paikallisella tasolla: paimenia ja opettajia. Jotkut pitävät näitä kahta nimeä yhtä virkaa tarkoittavana, viitaten siihen kuuluviin hallinnollisiin ja opetustehtäviin. Toiset ajattelevat, että Paavali tarkoitti kahta erillistä virkaa, jotka olivat tavallisia seurakunnissa. Paimenet olivat sellaisia, jotka oli määrätty johtamaan paikallisseurakuntaa, joiden tarkoituksena oli ohjata, opettaa ja ruokkia niitä Kristuksen määräämällä tavalla. Heidä kutsuttiin usein piispoiksi ja vanhimmiksi. Opettajat taas olivat niitä, joiden tehtävänä oli myös saarnata evankeliumia ja opettaa ihmisiä.

Tämän päivän seurakunnissa virkojen määrä on usein supistunut paimeniin, diakoneihin ja avustaviin työntekijöihin, mutta Jumala haluaa edelleen käyttää jokaista omaansa palveluksessaan omia armolahjojaan hyödyntäen riippumatta siitä, millaisilla nimikkeillä ne toimivat. Ratkaisevaa on se, että toimitaan niin, että seurakunnan jokainen jäsen saisi elämän leipää, tukea kasvulle Herran tuntemisessa ja ohjausta käytännön elämäänsä kristittynä. Paimenten tärkeä tehtävä on myös huolehtia siitä, että seurakunta pitää kiinni Raamatun mukaisesta opista ja torjuu kaikkinaiset harhaopit.

Meillä individualistisilla suomalaisilla on kiusaus keskittyä sinänsä tärkeiden tehtävien suorittamiseen armolahjojemme mukaisesti, mutta Paavalilla oli kokoajan mielessään koko seurakunta, sen yhteyden rakentaminen ja sitä kautta uskovien kasvu kohti Kristuksen täyteyttä. Tässä kohden meillä on haastetta seurakunnissamme, niin ettei vain kukin puurtaisi omalla kapealla työalallaan vaan näkisi kokonaisuuden ja tukisi muita yhteisessä työssämme.

Armolahjat oikeille paikoille

Armolahjat ja seurakuntavirat voivat aiheuttaa myös kitkaa seurakunnassa, esimerkiksi niin, että sinänsä oikeita armolahjoja omaavat yrittävätkin tehdä sellaista, mitä he eivät osaa. Esimerkin kertoo Apostolien tekojen 6. luku:

Niinä päivinä, opetuslasten joukon kasvaessa, hellenistit alkoivat nurista heprealaisia vastaan siitä, että heidän leskiään syrjittiin päivittäisen avustuksen jaossa. Silloin ne kaksitoista kutsuivat koolle opetuslasten joukon ja sanoivat: "Ei ole sopivaa, että me ruoan jakelun vuoksi lyömme laimin Jumalan sanan." (Ap.t. 6:1-2)

Apostolien tehtävä olisi ollut keskittyä sanan julistukseen ja rukoukseen, mutta seurakunnan diakoniset tarpeet tempasivat heidät mukaansa avustusten jakamiseen, mutta siihen heidän armolahjansa apostoleina ei riittänyt. Syntyi nurinaa, kun toiminta ei ollut tasapuolista. Apostolit tajusivat, että tehtävä ei kuulunutkaan heille, vaan toisenlaisilla lahjoilla varustetuille, jotka tehtävään sitten asetetaan. On tärkeää, että erilaisten armolahjojen omaavat asetetaan oikeille paikoille seurakunnassa. Meidän ei tarvitse yrittää tehdä sellaista, mihin emme sovi. Toisaalta jokaisella on jokin armolahja ja kunkin on se löydettävä ja seurakunnan keskellä löytää sille oikea paikka toimia.

Erilaiset armolahjat muodostuivat kiistan aiheeksi myös Korintin seurakunnassa: syntyi puolueita, joissa yhdet olivat Paavalin kannattajia, toiset Apolloksen jne. Paavali osoittaa, ettei heillä ollut mitään syytä riidellä, vaan kaikki syy sopia lahjojen käytöstä yhteiseksi rakennukseksi. Kaikki annettiin Kristuksen lahjan mitan mukaan, siinä määrin kuin Kristus näki parhaaksi antaa. Lahjat ovat jokaiselle pelkkää armoa ja Herran rakkautta, siksi niiden tulee johtaa meitä kiittolisuuteen, syvempään keskinäiseen rakkauteen ja näkemään, että rakennamme yhtä Kristuksen ruumista.

Seurakunnan organisoinnin tarkoitus on juuri se, että kaikille erilaisille armolahjoille löytyisi oikea paikka ja niiden haltijat rakentavaan yhteistyöhön keskenään. Näkynä tulee olla se, että seurakunta on Kristuksen, hänen ruumiinsa. Jokaisella on sinä oma tärkeä osansa, jonka hoitamisessa kysytään ennen kaikkea uskollisuutta.

Alaikäisestä täyteyteen

Silloin emme enää ole alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja ovat kaikkien opintuulten heiteltävinä ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa, vaan noudatamme totuutta rakkaudessa ja kaikin tavoin kasvamme häneen, joka on pää, Kristus. (14-15)

Paimenen virka ja muut seurakuntavirat ovat erityisen tärkeitä vasta uskoon tulleiden auttamiseksi kasvamaan Jumalan sanan tuntemisessa ja Jumalan kasvojen edessä vaeltamisessa. Meidän yksilökeskeisessä kulttuurissamme kasvaneilla juuri uskoon tulleilla on vaara joutua jos minkinlaisten raamatullisiksi mainostettujen oppien vietäväksi. Siksi seurakunnan opetustehtävässä olevilla on erityinen vastuu ot-

taa heidät heti opetuslapseuskoulutukseen. Mahdollisimman nopeasti heille on annettava ei vain kasteopetus vaan myös malli uskovan arkielämästä. Paavali kirjoitti: "Olkaa minun seuraajiani niin kuin minä olen Kristuksen seuraaja."

Antaessaan Pietarille paimenen tehtävän ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus aloitti: "*Ruoki minun karitsoitani.*" Juuri vasta uskoon tulleisiin tulee seurakunnan ja sen johtajien kohdistaa erityistä huomiota. Jeesus jatkoi: "*Kaitse minun lampaitani.*" Johdata heitä käytännöllisellä tavalla uskonvaelluksessa, näytä heille suuntaa ja kulje heidän edellään, ole heille esimerkki. Lopuksi Jeesus lisäsi: "*Ruoki minun lampaitani.*" Olimme missä kasvun vaiheessa tahansa, tarvitsemme päivittäin Jumalan sanan ruokaa, elämän leipää jaksaksemme kulkea kohti suurta kirkkauden päämääräämme.

Pelkkä sanan opettaminen ei kuitenkaan riitä. Totuuden tunteminen on ehdottoman välttämätöntä, jotta selviäisimme valheellisen maailman ja kulttuurin keskellä, mutta yhtä tärkeää on, että noudatamme sanaa omassa elämässämme ja osoitamme myös totuuden sanaa jakaessamme rakkautta niitä kohtaan, jotka kulkevat yhä pimeydessä kohti kadotusta. Totuus ilman rakkautta on julmuutta ja rakkaus ilman totuutta on hempeämielisyyttä. Molemmat on pidettävä tasapainossa niin seurakunnan sisällä kuin sanaa muille jakaessammekin. Kaikessa tässä ei ole kysymys vain seurakunnan jäsenten kasvusta ja evankeliumin leviämisestä vaan ennen kaikkea yhteytemme syvenemisestä Kristukseen seurakuntaruumiin päähän:

Yhteyden salaisuus

Hänessä koko ruumis, yhteen liittyneenä ja koossa pysyen jokaisen jänteensä avulla, kasvaa ja rakentuu rakkaudessa sen voiman mukaan, joka kullakin ruumiinosalla on.(16)

Usein sanotaan, että ketju on niin vahva kuin sen heikoin lenkki. Samaa asiaa Paavali korostaa näin:

Nyt Jumala on kuitenkin asettanut jokaisen näistä jäsenistä ruumiiseen niin kuin on tahtonut. Jos kaikki olisivat yhtenä jäsenenä, missä sitten olisi ruumis? Nytpä onkin monta jäsentä mutta yksi ruumis. Silmä ei voi sanoa kädelle: "En tarvitse sinua", eikä pää jaloille: "En tarvitse teitä." Päinvastoin, ne ruumiinjäsenet, jotka näyttävät olevan heikoimpia, ovat välttämättömiä.Jumala on liittänyt ruumiin yhteen niin, että hän antoi vähempiarvoiselle suuremman kunnian, jotta ruumiissa ei olisi eripuraisuutta vaan jäsenet pitäisivät yhtäläistä huolta toisistaan. Jos yksi jäsen kärsii, kärsivät kaikki jäsenet sen kanssa. Jos yksi jäsen saa kunniaa, iloitsevat kaikki jäsenet sen kanssa. (1. Kor. 12:18-22,24-26)

Vaikka seurakunnassa toiset ovat heikomman näköisiä kuin toiset, kaikkien uskovien elämässä vallitsee kuitenkin sama voima, Pyhän Hengen voima. Seurakunta ei siis ole jäsentensä summa vaan Kristuksen ja jäsentensä yksi kokonaisuus:

Meidät kaikki, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, on yhdessä Hengessä kastettu yhdeksi ruumiiksi, ja kaikki me olemme saaneet juoda samaa Henkeä. (1. Kor. 12:13)

Uskovien keskinäinen rakkaus on hengellisen kasvun suuri ystävä: rakkaudessa ruumis rakentaa itseään. Mutta taas valtakunta, joka on jakautunut itseään vastaan,

ei voi pysyä pystyssä. Siksi meidän tulee nöyrästi tehdä työtä yhteytemme rakentamiseksi, vaalimiseksi ja syventämiseksi. Avain siinä on heikoimmista huolehtiminen.

Jumalan toimintatapa – pastori Paulin todistus

Kiinan kotikirkkojen pastori Paul joutui viettämään pitkään uskonsa tähden vangittuna ja sai jopa kolmesti kuolemantuomion, mutta aivan ihmeen kaupalla hänet vapautettiin ja hän pääsi palaamaan kotiinsa. Saatamme kuvitella, mikä ilo olikaan perheelle, kun hän pääsi kotiin. Mutta hänen toinen tyttärensä ei ollut siitä kiitollinen, pikemminkin oli täynnä katkeruutta ja vihaa.

Kun Paul vangittiin, tämä tytär oli vasta kuukauden ikäinen vauva. Silloin elettiin Kiinan kulttuurivallankumouksen kiihkeintä vaihetta. Tytär joutui kasvamaan ilman isää ja oli nyt jo aikuinen ja työelämässä. Hän oli lahjakas, mutta vaikka kuinka hän yritti, yhteiskunta ei hyväksynyt häntä jäsenekseen ja halveksi häntä. Se johtui siitä, että hänen isänsä oli julistanut Jeesusta ja oli siksi vastavallankumouksellinen. Sellaisen tyttärenä hänellä ei ollut mitään tulevaisuutta. Siksi hän oli masentunut ja lyöty.

Kun isä sitten saapui ja rukoili, hän huusi: "Vieläkö sinä rukoilet?" ja yritti estää tätä lukemasta Raamattua. Heidän kodissa ei ollut kuin yksi huone. Pelkästä isän näkemisestä hän räjähti ja alkoi heitellä esineitä ja kohdisti vihansa myös äitiin. Niin tulehtunut oli tilanne, että muiden sisarusten tullessakaan hän ei rauhoittunut.

Vankilasta päässyt Paul määrättiin tekemään raskasta pakkotyötä sairaalassa. Kotimatka tapahtui usealla eri bussilla. Kun hän ilta kymmeneltä raskaan työpäivän jälkeen saapui, hän ei ehtinyt ennen, kuin tytär oli jo nukkumassa. Usein hän valitti, että koti oli hänelle raskaampi paikka kuin vankila.

Kun tällaista oli jatkunut useita kuukausia eikä mikään auttanut, Paul rukoili: "Herra, en tiedä mitä voisin tehdä." Herra vastasi silloin: "Kyllä vielä on olemassa vaihtoehto, se on ristin tie." Sitten Herra muistutti Paulia Golgatan tien eri vaiheista. "Siitä kun pääsit puoli vuotta sitten vankilasta, et ole kertaakaan yrittänyt lohduttaa tyttäresi." "Totta, minussa on vikaa. Mutta tyttäreni ei usko Jumalaan ja minä olen evankelista. Jos nöyryyden ja pyydän häneltä anteeksi, menetän kunnioitukseni ja arvostukseni isänä." Se oli hänen sydämensä tila.

"Menetätkö kunnioituksen, jos teet parannuksen? Minä laskeuduin sinua varten maan päälle, synnyin tallissa. Menetinkö minä sillä arvoni Jumalan Poikana?" Lopulta Paul murtui Pyhän Hengen puhuttelussa. "Niin, olen tehnyt syntiä. Tytär muuttui minulle vastenmieliseksi, kyllästyin häneen. Se ei ole sitä Jumalan rakkautta, mitä opetan muille. Haluan pyytää häneltä anteeksi."

Sinä iltana töistä päästyään pastori Paul palasi aikaisin kotiin. Tytär tuli myöhemmin ja nähdesään isänsä oli jo vihan vallassa. Kun isä sanoi haluavansa pyytää anteeksi, hän hyökkäsi sanoen: "Mitä? Inhoiletko?" "Ei siitä ei ole kysymys. Siitä kun puoli vuotta sitten palasin kotiin, en ole kertaakaan sanonut sinulle yhtään lempeää sanaa, vaikka tiesin, että minun vuokseni sinä olet joutunut kokemaan hirvittävää kohtelua, ihmiset ovat halveksineet sinua ja sinulta on viety tulevaisuus. Kaikki se on minun syytäni. Voisitko antaa minulle anteeksi? En enää halua pitää sinulle nuhdesaarnoja, en halua riidellä kanssasi. Minä olen kaikessa ollut väärässä. Tyttäreni, voisitko antaa anteeksi syntiselle isällesi." Kun isä tunnusti syyllisyytensä kyynelissä, tytär vai-

keni. Hän näki, että toisin kuin ennen isä ei yrittänyt Raamatun sanoin nuhdella häntä vaan ai-noastaan pyysi toistuvasti anteeksi.

Silloin se tapahtui. Yhtäkkiä tytär alkoikin ensi kertaa puhua pehmeään sävyyn: "Isä, minussa on vika. Vähän myöhemmin hän jatkoi: "Isä saisinko minäkin lukea sitä kirjaa?" ja pyysi saada Raamatun. Hän alkoi kysellä sitä lukien: "Mitä tämä tarkoittaa?" Kun isä alkoi laulaa virttä, hän pyysi: "Opetä minulle se laulu!" Hänen sydämensä suunta muuttui, se aukeni Jeesukselle.

Kaksi viikkoa myöhemmin hän sai kutsun ystävänsä kotiin. Se perheen kaikki jäsenet olivat kristittyjä ja heillä pidettiin joka lauantai-ilta kotikirkon kokous. Vaikka hän meni sinne siitä tie-tämättä, ei hän kehdannut heti poistuaakaan, joten hän osallistui siihen, kun ei muutakaan voi-nut. Ystävän isä piti puheen ja sen aihe oli Johanneksen kolmannen luvun uudestisyntyminen. Ennen kuin puhe ehti päättyä, tytär alkoi ääneen itkeä ja tehdä parannusta. Hänen katumusru-kouksensa kesti yli ilta kymmenen. Keskiyöllä hän sanoi: "Setä, minun on palattava kotiin pyy-tämään anteeksi isältäään." Niin hän lähti. Siitä päivästä hänen elämänsä muuttui täysin. Toista palattuaan hän ryhtyi heti auttamaan äitiään ja aamulla hän pyysi isältä: "Emmekö voisi rukoil-la yhdessä. Haluaisin oppia rukoilemaan."

Pastori Paul kertoi, että kysymys olikin hänen omasta todistuksestaan Jeesuksesta Kristukses-ta. Kaikkina aikoina riippumatta olosuhteista Herralla on meitä varten ikuisesti pätevä mene-telmä, "ristin tie", jolla pahimmatkin ihmissuhderistiriidat voidaan ratkaista. Jos nöyryymme kulkemaan sitä tietä, Herra lupaa muuttaa meidät kokonaan uudeksi, osallisuuteen Jumalan elämästä. Se on Jumalan menetelmä. Tästä toisesta tyttärestä tuli hänen vanhempiansa evan-gelioimistyön ja seurakuntatyön vahva tukija ja heille Herran käyttämä korvaamattoman tärkeä astia. Kunnia siitä Herralle!

Entä sinä?

Nöyrytyminen Herran edessä on Jumalan tie rakentaa seurakunnan yhteyttä. Miten sinä näet toiset veljet ja sisaret seurakunnassa? Oletko sinä valmis pyytämään an-teeksi omia syntejäsi? Oletko valmis asettumaan toisten alapuolelle, jota seurakun-ta voisi kasvaa ja se voisi olla yksi Kristuksen ruumiina?